

mlat vypůjčením stroje uvést do proudu dříve, než provedena byla oprava jeho vlastní mlátičky. Pokud jde o b r a m b o r y, jichž sklídil stěžovatel dle rozsudkového zjištění 145 q, odvésti však měl 300 q, je opět jen důsledkem onoho právně pochybeného stanoviska lichevního soudu, jakoby dodávka předcházela spotřebě, že se rozsudek vůbec neobírá obhajobou stěžovatelovou, dle níž se mu brambory špatně urodily, tak, že sklizeň nestačila ani pro rodinu, deputátníky a dělnictvo, a že i tu nechává nepovšimnutým onen výkaz výkupní skupiny okresního obilního ústavu v Ž., dle něhož brambory vůbec dodány býti nemohly, jak zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatku čís. 5 § 281 tr. ř. případně vytýká. Za tohoto stavu nelze zajisté ani v tom, že stěžovatel dodal dle rozsudkového zjištění Janu K-ovi jako část kupní ceny za dodaný jemu K-em nábytek 20 q pšenice a že krmil prasata ječným a ovesným šrotem, spatřovati bezpečný podklad pro závěr, že stěžovatel svou dodávkovou povinnost porušil zejména i ohledně ostatních druhů obilí a ohledně bramborů, nehledě ani k námitkám, které v obojím směru vznášejí proti rozsudku zmateční stížnost a jimž aspoň částečné oprávněnosti upřítí nelze. Zavinění stěžovatelovo, že své povinnosti dostáti nemohl, spatřuje konečně rozsudek v tom, že obilí na sýpce opatroval tak nedostatečně, že 8 q pšenice splesnivélo a že část žita vzrostla. Rozhodovací důvody mluví pouze o zavinění, neobírajíce se otázkou, šlo-li tu o vědomé zavinění, které, jsouc v § 3 čís. 1 lichevního zákona postaveno na roveň úmyslnému porušení dodávkové povinnosti, předpokládá zajisté vyšší stupeň zavinění, než jakým je pouhá nedbalost. Příslušná skutková zjištění rozsudková nasvědčovala by však tomu, že šlo opravdu nanejvýš o nedbalost, neboť rozsudek v tom směru zjišťuje pouze tolik, že při revisi, předsevzaté dne 12. května 1920, bylo shledáno, že střecha nad sýpkou je v chatrném stavu tak, že do obilí teklo, následkem čehož 8 q pšenice bylo plesnivé, malá část žita pak že byla vzrostlá a zkažená. Zmateční stížnost sice neprávem dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 4 § 281 tr. ř., který spatřuje v tom, že byl lichevním soudem zamítnut stěžovatelův návrh na provedení důkazů o tom, že škoda nastala pravděpodobně zatékáním pro vadnost střechy, neboť ani v protokolu o hlavním přelíčení, ani v písemném důkazním návrhu, na který se obhájce při svém ústním návrhu odvolal, zmíněný důkaz uveden není. Lichevní soud však při řešení otázky vycházel zřejmě z mylného právního názoru, že vědomému zavinění ve smyslu § 3 čís. 1 lichevního zákona jest na rovní již pouhá nedbalost a následkem toho opomenul, jak i zmateční stížnost právem namítá, skutková zjištění, nezbytná pro rozřešení otázky, šlo-li o zavinění vědomé. Bylo proto odůvodněné zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek jako zmatečný dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. zrušiti, jelikož však je zároveň zjevné, že pro nedostatečnost zjištění prvního soudu se bez nařízení nového hlavního přelíčení obejíti nelze a že k rozhodnutí zrušovacího soudu ve věci samé ještě dojíti nemůže, stalo se tak dle § 5 zákona ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. z. z r. 1878 za souhlasu generálního prokurátora již v zasedání neveřejném.

Čís. 784.

Jest neodvratnou a nezaviněnou překážkou, nebyl-li vězeň, ač o to ve lhůtě žádal, předveden ihned, by opověděl zmateční stížnost.

(Rozh. ze dne 28. března 1922, Kr II 189/22.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání žádosti obžalovaného za navrácení v předešlý stav co do prošlé lhůty k ohlášení a provedení zmateční stížnosti a odvolání do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Brně ze dne 4. února 1922, jímž byl obžalovaný uznán vinným zločinem krádeže dle §§ 171, 173, 174 II a), c), 176 II a), c), 179 tr. zák. a přestupkem dle § 1 zák. o tuláctví a nařídil nalézacímu soudu, by v určitém směru protokol doplnil a po té spisy znovu předložil.

Důvody:

Dle § 30 I. odstavec domácího řádu pro věznice sborových soudů musí vězeň, chce-li přednésti nějakou prosbu nebo stížnost, oznámiti to dozorcí a požádati ho o předvedení, jde-li o trestní věc dosud neukončenou, ku vyšetřujícímu soudci nebo předsedovi hlavního líčení. Obžalovaný Ludvík N. ohlásil, jak konaným šetřením bylo zjištěno, dne 6. února 1922 dozorcí vězňů Richardu K-ovi, že chce býti předveden za účelem ohlášení opravných prostředků proti rozsudku ku předsedovi hlavního přelíčení. Přes to byl však obžalovaný předveden k předsedovi hlavního přelíčení až 10. února 1922, tedy po uplynutí lhůty k ohlášení opravných prostředků (§§ 6, 284, 294 tr. ř.). Předveden byv, podal obžalovaný ihned žádost o vrácení v předešlý stav a ohlásil zmateční stížnost a odvolání. Ježto obžalovaný výsledkem dozorce Richarda K-a dokázal, že mu pro neodvratné okolnosti a bez jeho viny a bez viny jeho obhájce nebylo možno lhůty dodržeti a ježto v čas o navrácení v předešlý stav žádal a zároveň opověď podal, bylo žádosti jeho vyhověno. O opravných prostředcích bude rozhodnuto později.

Čís. 785.

Pomocníkem ve smyslu § 5 tr. zák. jest také ten, kdo působí na pachatele, by ho k provedení, pokud se týče dokonání činu podnítl a povzbudil, třebaž byl již pachatel započal s prováděním trestného činu.

(Rozh. ze dne 30. března 1922, Kr II 144/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 31. ledna 1921, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem dle §§ 5, 152 tr. zák.

Důvody:

Provádějíc důvody hmotněprávní zmatečnosti ve smyslu § 281 čís. 9 a) 10 tr. ř., namítá stížnost jednak, že není prokázáno, že by se byl stěžovatel před činem s V-em nějak domlouval, že by ho byl jakýmkoliv způsobem naváděl, jednak, že, jak sám nalézací soud má za prokázáno, V. sám se následkem jednání H-ova rozčilil, a že stěžovatel teprve, když již V. H-a bil a jsa v »ráži« ho vidlemi asi 8krát po hlavě udeřil, naň volal, takže prý ani ve slovech stěžovatelových není navádění ani prý není příčinné souvislosti mezi nimi a činem V-ovým jako pojmového